

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094767728/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

frem, og de døve spejder sig frem, seende efter hvimer og andre bjærgets rædser, som de ikke kan høre. De går nedad, jeg ikke.

Alle går nedad. Dette er højden, og fra den gives der kun een vej for mennesker.

Så vil jeg ikke være menneske!

Enhver, der har nået toppen, føler sig stolt derover, og det med rette; derpå kravler han forsigtig ned og fortæller det til de andre, ti han er et menneske, og dette er menneskets kår. Ser du noen anden vej?

Jeg ser stormens vej. Den gik lige ud fra toppen; den fløj, den kravlede ikke. Min vej er den vilde vinds.

Det er vanviddets vej. Tør du springe derud?

Ja, jeg tør springe ud! Jeg har set nok. Nu er jeg kommet til røden; hvad der er ud over den, aner jeg ikke. Derfor vil jeg kaste mig ud, og ingen tør holde mig tilbage. Jeg er ikke bange. Jeg er en ånd, og jeg anser intet tænkeligt for fremmed for mig –

Hvad var det, der brast? Å, det var de sytråde, hvad de nu hedder. Nu ligger det nye foran mig. Ja, nu forstår jeg det; man skal flyve, ikke gå, langt mindre kravle, men flyve –

Hvad var nu det, der sprang med så stort et knald? Det er for meget, jeg finder intet fodfæste, ingenting bær mig, og hvad var det, som brast? Jeg tør ikke tænke det – Herre, frels mig, ti – nej! vent! Nu finder jeg min plads; det varede lidt, det var et øjeblik svimmel – –

Der er hvirvelstørme i æteren, der er malstrømme mellem stjernerne; her føredes hans skabende tanke, da han frembragte det, og han blev ikke svimmel! Når jeg glemmer min ængstelse og ser omkring på stjernerne, da bærer jeg sporene af stor forvirring i deres indbyrdes stilling. Se, her er de klumpet sammen i tætte bunker, og med nøje undgik min svævende ånd at støde på dem; men her igen er de spredte og sjældne, her er store flader af rummelighed, som synes at være glemte. Således ser en mark ud, når den er besat af en uerfaren sædemand, hele håndfulde kom her og andre steder slet intet.

Har du osse svimlet, Herre, da du udsiede stjernerne? Greb verdenshvirvlen osse dit alformående hoved, så at du hastig og med lukkede øjne, for at det kunde blive gjort i en fart, kastede